

גמ"ר 9642/12/17 - מדינת ישראל נגד עבדאלקאדר ותד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 יולי 2019

גמ"ר 9642-12-17 ישראל נ' ותד

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י בא כוחו עו"ד ראזי מחמיד
נגד

הנאשם עבדאלקאדר ותד
ע"י בא כוחו עו"ד בויארט

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טעון לעניין העונש, בעבירה של גרם מוות ברשלנות, בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 בקשר עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה.

כמפורט בכתב האישום, הרי שביום 13.9.17, בשעה 07:10 לערך, נהג הנאשם ברכב ברחוב משה סנה, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו אל מול בית מספר 84, פגע בהולך רגל, מ.ר. ז"ל (להלן - המנוח), שחצה את הכביש, מכיוון מזרח למערב, שלא במעבר חצייה. כתוצאה מהפגיעה, הועף המנוח למרחק, הוטח על הכביש ונהרג במקום.

יש לציין כי בתחילה, כפר הנאשם באחריותו לגרם התאונה ולמותו של המנוח, אך בהמשך ולאחר הליך גישור בפני כבוד הש' נהרי, הציגו הצדדים, ביום 19.3.19, הסדר טעון בתיק, לפיו, ייגזרו על הנאשם רכיבי הענישה הבאים: 9 חודשי מאסר, אשר אם ימצא הנאשם כשיר, ירוצו בעבודות שירות, פסילה בפועל של 7 שנים, בניכוי פסילה מנהלית ושיפוטית וכן, סוכם כי המאשימה תוכל לטעון לפסילה מותנית ולפיצוי למשפחת המנוח. בדיון מיום 4.7.19, הוסיף ב"כ המאשימה, את הרכיב של מאסר מותנה, שנשמט בטעות, מהסדר הטעון הכתוב שנחתם על ידי הצדדים והוגש לתיק בית המשפט.

הנאשם נשלח אל הממונה על עבודות השירות, למתן חוות דעת בעניינו ונמצא כשיר לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות. ביום 4.7.19, טענו הצדדים לעונש.

תביעה

ב"כ המאשימה התייחס בטיעונו להסדר הטיעון שגובש בין הצדדים והקדיש את מרבית הטיעון, לסוגיית הפיצוי למשפחת המנוח, תוך התייחסות לפסיקה רלוונטית, כמפורט בפרוטוקול. לעמדת המאשימה, נוסף על הרכיבים המוסכמים, יש לחייב את הנאשם בפיצוי על סך 20000 ₪, למשפחת המנוח וכן, להטיל עליו מאסר מותנה.

התובע הגיש בכתב התייחסות לעברו התעבורתי של הנאשם, הכולל הרשעה אחת מסוג ברירת קנס, משנת 2013.

הגנה

הסנגור ביקש כי בית המשפט יימנע מחיוב הנאשם בפיצוי וזאת נוכח העובדה, כי משפחת המנוח פוצתה על ידי חברת הביטוח, בסכום של 600 אלף ₪ וכן, נוכח פסילתו המנהלית והשיפוטית הארוכה של הנאשם, שלא יכול היה להתפרנס ממשלח ידו הקודם, קבלן שיפוצים ונאלץ להסתפק בעבודות מזדמנות, בקרבת ביתו ובשים לב לתקופת המאסר אותה עתיד לרצות.

הסנגור התייחס לפסיקה רלוונטית, כמפורט בפרוטוקול.

הנאשם ביקש כי בית המשפט יכבד את הסדר הטיעון וימנע מהטלת פיצוי, נוכח מצבו הכלכלי הקשה.

הסנגור הגיש אף הוא התייחסות בכתב לעברו התעבורתי של הנאשם ולכך שהוא נעדר עבר פלילי.

דין והכרעה

בע"פ 6755/09, ארז אלמוג נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, מהם העקרונות לפיהם יש לגזור את דינו של מי שהורשע בגרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים: **"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות"**.

באופן נהיגתו, הביא הנאשם לפגיעה בערך הנעלה של קדושת החיים, ערך עליו אנו מצווים להגן כחברה, בכל דרך אפשרית.

סעיף 304 לחוק העונשין, קובע עונש מאסר של 3 שנים, בעבירות של גרם מוות ברשלנות ואילו סעיף 64 לפקודת התעבורה, שעניינו, גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב, קובע כי תקופת המאסר תהיה בין 6 חודשים ל-3 שנים, אלא אם מצא בית המשפט, על פי הנסיבות, כי אין מקום לעונש של מאסר.

סעיף 40 לפקודת התעבורה, קובע עונש של פסילה שלא תפחת מ-3 שנים.

כמו כן, מקובל להטיל עונשי מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס כספי ובמרבית המקרים, גם פיצוי למשפחת המנוח.

נוכח האמור לעיל, הרי שהסדר הטעון שהציגו בפני הצדדים, נמצא במתחם הענישה הראוי, על פי החוק והפסיקה.

בנוגע לרכיב של פיצוי למשפחת המנוח, לגביו אין הסכמה בין הצדדים, הרי שמצאתי לנכון לאמץ את עמדת המאשימה בסוגיה זו וזאת נוכח עמדתו העקבית של בית המשפט העליון, בפסיקה מחייבת, לפיה, יש מקום למתן פיצוי לנפגעי עבירה, בהליך פלילי וזאת כ"**סעד מהיר יחסית לנפגע העבירה, על מנת לסייע לו בשיקום חייו**" וללא קשר להליך האזרחי - **דנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק**.

פסקי הדין אליהם התייחס ב"כ הנאשם בטיעונו, הנם של בתי משפט שלום וברי, כי אינם מחייבים או אפילו מנחים,

מותבים אחרים.

בע"א 9625/16 מדינת ישראל נגד ג'רחי, אליו התייחס ב"כ המאשימה בטיעונו, נאמר: "לנוכח התכליתיות של הפיצוי בהליך הפלילי, ישנה עדיפות לבחור בנתיב של פסיקת פיצוי במישרין ובאופן פרטני לניזוקים העקיפים".

עוד נאמר בענין ג'רחי לעיל, כי "ככלל, שיעור הפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה, אינו נקבע בהתחשב ביכולתו הכלכלית של הנאשם".

יודגש, כי המאשימה ויתרה על רכיב של קנס כספי, כמקובל ותחת זאת, דרשה מהנאשם, את הפיצוי לאשת המנוח. באמור לעיל, יש משום התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, הנאשם נוהג משנת 1999, לחובתו הרשעה אחת כאמור לעיל והוא נעדר עבר פלילי. ניתן ללמוד מכך, כי עסקינן באדם נורמטיבי וכי האירוע הטראגי בו קופחו חייו של המנוח, אינו מאפיין לא את אופן נהיגתו ולא את אופן התנהגותו של הנאשם.

הנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות במיוחס לו בכתב האישום וכן, נטען כי הוא מפרנס יחיד למשפחתו.

בע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל, לעניין ענישה בתיקי גרם מוות בתאונות דרכים נאמר כי:

"הענישה בתיקים מסוג זה היא לעולם קשה, מכאיבה ומעוררת חיבוטי נפש של ממש, מעבר לקושי האינהרנטי הגלום במלאכת הענישה ככלל. הקושי עניינו בכך, שמרבית העבריינים בתחום זה הם אנשים נורמטיביים, לעיתים קרובות מצטיינים בכל תחומי חייהם האחרים, אנשים תורמים, חיוביים ועדיין, בשל רשלנותם קופדו חיי אדם".

אין ספק בליבי, כי הנאשם, בהיותו אדם נורמטיבי, כאמור לעיל, הרי שלאירוע הטראגי, בו קופחו חייו של המנוח, הייתה השפעה ממשית עליו ועל משפחתו, אך משפחת המנוח היא הנפגעת העיקרית ובית המשפט מצווה לסייע לה, בכל דרך אפשרית.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי יש לכבד את הסדר הטעון שבין הצדדים ואני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-9 חודשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, על פי האמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

נוכח חלוף הזמן מחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, תעביר המזכירות עותק מגזר הדין אל הממונה, אשר יקבע מועד חדש להתייצבות הנאשם לתחילת ריצוי מאסרו.

2. פסילה בפועל למשך 7 שנים, שתמנה ממועד תחילת פסילתו המנהלית של הנאשם בתיק זה, 13.9.17, ללא צורך בהפקדה נוספת.

3. אני דנה את הנאשם ל-8 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

עמוד 3

המאסר יחול על העבירות בהן הורשע וכן על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנתיים.

4. הנאשם ישלם פיצוי על סך 15000 ₪ לאשת המנוח, הגב' ר.א., ת.ז., ילידת 1937.

הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 30.10.19.

לאור האמור בסעיף 151 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, תעביר המזכירות את עותק הפרוטוקול אל שירות המבחן.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ט, 15 יולי 2019, במעמד הנוכחים.